

Žízeň je věčná Jindřich Klement 9. B

Byl jednou jeden úspěšný obchodník. Cestoval z jedné půlky světa na druhou jen kvůli obchodu. Podíval se do všech zákoutí kontinentů a ještě si tím vydělával nemalé peníze, panečku, to je něco. Pořád nemohl být spokojený a něco mu scházelo, jednou to byla vila v Americe a potom zase nejmodernější přepravní loď na své zboží. Zdálo by se, že má vše, možná to tak bylo, ale byl natolik ovlivněn a přehlacen okolním světem, že neměl nikdy dost.

Když hledal na Madagaskaru nové zákazníky a exotické zboží, velice se mu tam zalíbilo. Mohl si dovolit postavit si tu sídlo a také tak udělal. Do měsíce před ním stál luxusní palác, ve kterém na oslavu dokončení stavby uspořádal večírek.

Od večírku uběhlo pár dní. Obchodníka stále více a více něco trápilo. Snažil se odhalit příčinu, proč se tak děje. Ale všechna ta námaha byla marná.

Další den došel k tomu, jestli všechna ta muka nejsou kvůli neustálé práci. Ještě

ten den učinil rozhodnutí, že pojede na dovolenou, vezme kupu přátel a společně si užijí odpočinku.

Za týden už leželi na lehátkách v Egyptě a děti běhaly po pláži. Prostě dokonalá příležitost si odpočinout. Ale i přes všechnu tu okolní krásu, večery s přáteli a času s rodinou nebyl spokojen. Stál na břehu moře a myšlenky mu v hlavě bloudily zpět na tržištích, kde právě zameškával velké obchody. Při rozhovorech s přáteli přemýšlel, jestli mu budou v budoucnu prospěšní, a neustále dumal, jak dobře prodat a koupit místa, která ho obklopovala. Přestával být dobrým společníkem, více času trávil sám a cítil se nešťasten.

Co kdyby takhle koupil celý ostrov a postavil na něm ještě větší zlatý palác, ve kterém by bylo vše podle jeho představ? To by možná konečně dosáhl pocitu štěstí.

Myšlenka se mu tak zalíbila, že šel hledat knížete, kterému ostrov patřil. Kníže se zprvu zdráhal ostrov prodat, ale kupec sliboval pohádkové bohatství.

Ke koupi nakonec došlo. Kupec ihned povolal nejlepší stavitele z okolních království a začal stavět.

Ubíhaly měsíce, stavitelé se ani na sekundu nezastavili, stavěli a stavěli a po vši té práci byl palác hotov. Palác byl největší a nejkrásnější, co svět kdy poznal. Unavený obchodník do něj vstoupil a těšil se, že konečně bude šťastný. Palác byl nádherný, vše se třpytilo, majitel procházel širokými chodbami, až došel do největšího sálu, kde se usadil.

Rozhlížel se kolem sebe, vše se mu zdálo krásné a cítil se konečně šťastný.

Druhý den si všiml, že jezírko mělo být trochu větší, sloužících mělo být víc a ptáci v zahradě měli mít barevnější peří. Jeho pocit štěstí se rozplýval.

Proto se vydal na cestu do světa, aby hledal své štěstí někde jinde. V nedalekém údolí obchodník potkal starce a poprosil ho o trochu vody. Stařec ho pozval do chatrče, dal mu najíst, napít a začal se ho vyptávat. Obchodník nešťastně odpověděl, že šel do světa hledat štěstí, i když mohl mít všechny věci, na které pomyslel. Stařec mu na to odpověděl: „Člověk je chtivý tvor, pořád toho chce víc, a proto nesmí hledat štěstí v majetku. Šťastný není ten, který má a chce víc, ale ten, kdo méně potřebuje.“

Kupci staříkova slova nedala spát. Přemýšlel, zda ho bohatství nepřipravilo o šťastný život. Rozhodl se, že zkusí žít jako stařík. Postavil si v lese domek a v něm žil. Štěstí k životu potřeboval vlastně málo a nemusel nikde nic budovat. Všiml si prostých ptáků, krás potoka, pomáhal lidem a pocit štěstí ho už nikdy neopustil.